

:: KOTIČEK GOSPODA :: DOROPOLJSKEGA

Blagorodni gospod Doropoljski!

V »Zvončku« sem čital mnogo pisem, pa nobenega ni bilo iz tega kraja. Tukaj je mnogo novic. Posebno pa, da vidajo ob cesti, ki drži v Kobarid, veliko vojašnico. Prišla bo sem celo vojaška godba.

Vojakov, ki pridejo z Dunaja, bo jako veliko.

V šoli je tudi mnogo novic. Sedaj je gospod učitelj naročil »Zlato knjigo,« v katero bodo zapisani vsi abstinenti tretjega, četrtega in petega razreda. V čertem je okolo 30, v petem razredu 29 abstinentov in tudi v tretjem razredu je okolo 30 abstinentov. Nabrali smo tudi toliko denarja, da smo naročili »Vrtec« in »Zvonček«. Obeh se vsak mesec prav veselimo. V šoli imamo 15 predmetov. Najbolj mi ugajajo: zgodovina, zemljepis, risanje in telovadba.

Lepo vas pozdravlja

Josip Fon,

učenec V. razreda v Tolminu.

Odgovor:

Ljubi Josip!

Glej, pa je res mnogo novic pri vas! Vojaki pridejo, a tudi vi ste sami napovedali vojno — alkoholu! Prav je tako! Alkohol je strup, ki mori milijone in milijone ljudi, zato je hvale vredno, da ste temu morilcu napovedali boj na življenje in smrt! Samo na to pazite, da bo »Zlata knjiga« vedno bolj polna!

Velecenjeni gospod!

Pišem Vam šele prvič; zato Vam ne vem veliko povedati.

Hodim v I. razred meščanske šole pri Uršulinkah v Ljubljani. Imam tri brate. Sedaj ob semestru sem razveselila svoje starše z dobrim izpričevalom.

Jako rada berem; berem povestne knjige. Tudi »Zvonček« mi jako ugaja. V šoli se veliko lepih stvari učim. Učim se tudi že drugo leto laščine; ta jezik je jako lep, a slovenski ga prekaša. Z velikim veseljem se učim tudi klavirja.

Srčno Vas pozdravlja

Irma Samčeva.

Odgovor:

Ljuba Irma!

Prav govoriš, ko trdiš, da je laščina lep jezik, a da ga slovenščina prekaša. — Vseh govoric najlepša govorica je pač edino materin jezik!

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz bi se rada kaj z Vami pogovorila v Vašem kotičku. Ali kako naj začnem? Mislim, da bo najprimernejše, ako Vam najprej povem, zakaj je meni ime Emilija ali, kakor me navadno kličejo, Emi.

Doičeno je bilo, da dobim pri krstu ime Vera. Preden pa so me odnesli h krstu, je ata spremil nekega znanca iz Kranja na železniško postajo. Ker se ata ni tako hitro vrnil, so odšli z mano v cerkev; a mama je prej naročila botrici, da me krstijo za Emilijo, kakor je ime njeni prijateljici.

Tako se je zgodilo, da imajo vsi drugi izmed mojih bratov in sestic narodna imena, le jaz imam ime tujega izvora.

Sedaj sem učenka V. c razreda mestne dekli šole pri sv. Jakobu v Ljubljani. Mnogo bi Vam imela še pisati, ali to hočem storiti prihodnjič, ako dobim kaj kmalu Vaš cenjeni odgovor.

Z odličnim spoštovanjem

Emilija Rojčeva.

Odgovor:

Ljuba Emilija!

No, to je kar cela povest, kako si prišla do svojega imena! — Pa le še večkrat piši, ker mi imaš toliko povedati!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Pesemca, ki Vam jo pošiljam, je moja prva vaja, če je dobra, ne vem jaz, blagovolite mi jo oceniti, kakor zasluži. Čitam sedaj bolj malo, pripovedni spisi mi najbolj ugajajo.

Učenka sem 4. razreda na liceju v Ljubljani. Naročena sem tudi sedaj na »Zvonček«.

Z vsem spoštovanjem vdana

Darinka Gärtnerjeva.

Odgovor:

Ljuba Darinka!

Pesemca, ki si mi jo poslala, se glasi:

P o m l a d.

Pomlad ti zelena,
prinesla si nebroj darov
za mlado dečo, ki skaklja,
po travi semintja.

Ta dar razveseljuje vse,
ki se bude v naravi,
živalce pa se zbuja
in kratek čas si delajo.

Povedala nisi pravzaprav nič novega,
ampak kot prva vaja, kakor praviš sama,
je pa pesemca dovolj dobra. Le še kaj!

Dragi gospod Doropoljski!

Čital sem v »Zvončku«, da Vam otroci pišejo pisemca in jih radi sprejemate. Pisati Vam hočem tudi jaz par vrstic. V šolo hodim li g. učiteljci Franji Pišekovi in se učimo slovensko in nemško. Po Veliki noči pojdem k sv. obhajilu.

Na Koroškem je bila tako huda zima, da sta na poti iz šole v Žvabku zmrznili dve učenki.

Star sem 11 let. V šolo hodim v Šmihel. Prosim za odgovor.

Pozdravlja Vas

Anton Figovc,
učenec II. razreda v Šmihelu
nad Pliberkom, Koroško.

Odgovor:

Ljubi Anton!

Ubogih učenki, ki ju je tako mladi pokončala hudobna zima! — Pazljivosti je treba, komur je odločno potovanje v ostrem mrazu. Nihče ne sme počivati, češ, da se malo oddahne. Tako ga lahko prehititi neseča, da čovek opeša in zmrzne.

Predragi gospod!

Ker mi je moj oče neki večer povedal, da se vidi repatica, smo jo šli gledat. Ko sem šel spat, sem premišljeval, kaj bi povedal o nji. Takoj mi šine v glavo: pravljico o repatici bi napravil. Pošljem Vam jo. Prosim, kako se Vam vidi ta pravljica?

Pozdravlja Vas

Franc Serajnik,
učenec IV. razreda v Ormožu.
R e p a t i c a.

Pred davnim časom je živel deček, ki si je izmislil letečega zmaja. Očeta prosi za denar. Ko si prinese papir, izreže zvezdo prav veliko, potem pa dolg in precej širok rep. Ko to izgotovi, gre na travnik. Prav dobro se mu je obneslo. Veselo gre zmaj v zrak. Hipoma pa se mu odtrga vrv, in zmaj gre v zrak tako hitro in tako

daleč, da ga več ne vidi. Ponoči zapazi mož na nebu zlato zvezdo in dolg rep, vse kakor iz zlata. Zvezde so se prijele zmaja in zmaj je bil ves svetel. Učenjaki, ki so to čudo opazovali, so jo zaradi tega, ker ima dolg rep, imenovali repatico. To repatico vidimo še dandanes.

Odgovor:

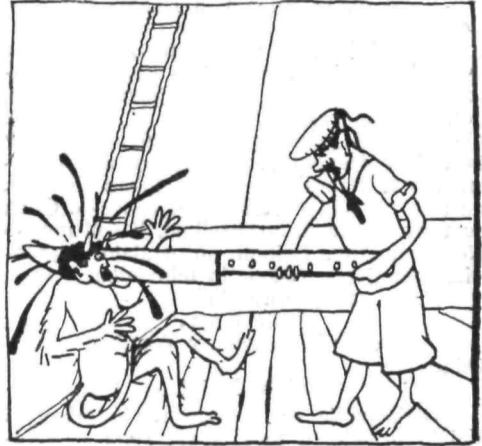
Ljubi Franc!

V dokaz, da mi Tvoja pravljica ugaja, jo priobčujem na tem mestu.

Dragi gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvo pismo!

Večkrat sem že mislil Vam pisati. Hodim v četrti razred ljudske šole v Ljubljani in se pridno učim. Nemško se bolj težko učim. Rad berem »Zvonček«, za katerega sem narisal tudi to-le sliko, ki predčuje desetega brata, ko je pri vojakih razsekal hudobca. Prosim, objavite to pis-

Deseti brat pri vojakih.

mo in sliko v Vašem kotičku. Ali smem še kaj narisati?

Pozdravlja Vas

Frid. Kunčič,
učenec 4. razreda ljudske šole v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Friderik!

Da vidiš, kako rad ustrežem svojim ljubim prijateljem, priobčujem poslano sliko. Deseti brat je res dobro česnil hudobca! Najbrže bo imel za vedno dovolj! — Obenem Te povabljam, da narišeš še večkrat kaj za moj kotiček!

